

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 2023

«Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ»

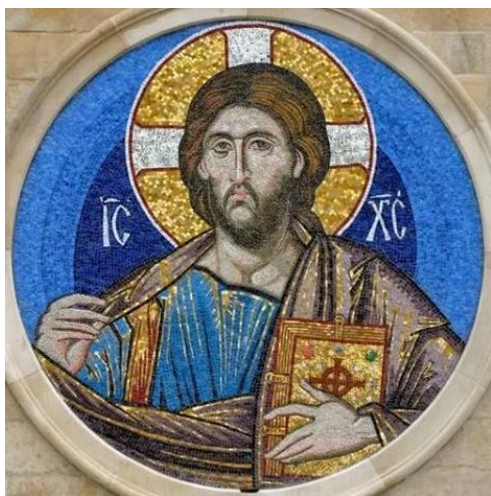
*Φωκά ιερομάρτυρος, Ιεζεκιήλ του προφήτου,
Πελαγίας οσίας της εν Τήνω.*

έτος 16^ο Τεύχος 710

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Ρωμ.15,1-7) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

«διό προσλαμβάνεσθε αλλήλους , καθώς και ο Χριστός προσελάβετο ημάς εις δόξαν Θεού» (Ρωμ.15,7).

Εκκλησία σημαίνει κοινή ζωή. Ζωή αγάπης, αδελφοσύνης, ισότητας, δικαιοσύνης. Σημαίνει ένωση όλων στο σώμα του Κυρίου. Σημαίνει ακόμη διαπροσωπική σχέση, αμοιβαιότητα, αλληλοκατανόηση, συμφωνία φρονήματος

καρδιάς. Η σωτηρία μας περνάει από τους άλλους! Καμιά σχέση δε μπορεί να έχει η σωτηρία μας με τον ατομισμό, με τη φιλαυτία, με την απομόνωση. Η σωτηρία μας είναι καρπός **κοινωνίας**. Ο Χριστός έγινε κοινωνός της ανθρώπινης φύσης για να μάς σώσει. Κι εμείς ζούμε την εν Χριστώ σωτηρία μόνο μέσα στην κοινωνία της αγάπης, που μάς βγάζει από τον ατομισμό και μάς οδηγεί στη διακονία. Η αγάπη του Χριστού σε μας είναι **χαριστική**. Χαρίζεται ο Χριστός σε μάς, γι' αυτό μάς αγαπά. Η δική μας αγάπη στους άλλους είναι **οφειλή**. Την χρωστάμε. Το λέγει πολλές φορές ο Παύλος, το λέγει και στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, παρουσιάζοντας διαφορετικά αυτή την οφειλή: **«οφείλομεν ημείς οι δυνατοί τα**

ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζουν, και μη εαυτοίς αρέσκουν» (Ρωμ.15,1). «Ημείς οι άλλοι» εμείς οι δυνατοί και οι άλλοι οι ασθενείς. Πώς είμαστε δυνατοί; Μόνοι μας είμαστε πολύ αδύνατοι. Αδύνατοι μόνοι, δυνατοί με το Χριστό. Δυνατοί με την πίστη, δυνατοί με τη χάρη. «Οφείλομεν ημείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζουν, και μη εαυτοίς αρέσκουν» λοιπόν! Υπάρχουν αδυναμίες οικονομικές, αδυναμίες σωματικές αρρώστιες και αναπηρίες, αδυναμίες ψυχικές δηλαδή θλίψεις ανάγκες. Υπάρχουν και αδυναμίες θρησκευτικές, που πρέπει να βοηθήσουμε και να διαφωτίσουμε τους ασθενούντες. Ακόμη υπάρχουν και αδυναμίες εθνικές. Πολλοί λαοί ταλαιπωρούνται στον πλανήτη μας. Κοντά μας ένας ομόδοξος λαός, οι Ουκρανοί, βομβαρδίζονται ανηλεώς από έναν ομόδοξο λαό, τους Ρώσους, δημιουργώντας χιλιάδες νεκρούς και πρόσφυγες. Οφείλουμε σαν ορθόδοξοι και ομόδοξοι Έλληνες να συμπαρασταθούμε.

Για να γίνουν όλα τα παραπάνω, δηλαδή η συμμετοχή και η συμπάθεια στις ανάγκες των άλλων, οφείλομε να αποφεύγουμε την **αυταρέσκεια** «μη εαυτοίς αρέσκουν». Συνήθως οι άνθρωποι κάνουν ό,τι τους αρέσει εν ονόματι της εγωιστικής αυταρέσκειας και της ατομικής ελευθερίας. Ποια ελευθερία αυτή που οδηγεί στην ασυδοσία; Ελευθερία αληθινή είναι όταν είναι υπηρέτρια της αγάπης. Ελεύθερος είναι εκείνος, ο οποίος δεν κοιτάζει το ατομικό του συμφέρον, αλλά παραδίδεται στην υπηρεσία της αγάπης. « Μη εαυτοίς αρέσκουν». Να αρέσουμε στους άλλους δε σημαίνει να ικανοποιούμε όλες τις απαιτήσεις, τα πείσματα και τα καπρίτσια του άλλου. Κάτι τέτοιο δε δείχνει αγάπη, αλλά καταστροφική συνενοχή. Ούτε πάλι κάνουμε τον αρεστό στους άλλους για να τους κολακεύσουμε. Κάτι τέτοιο μας αναγκάζει να συμπράξουμε σε άσχημα πράγματα: **« Ει γαρ άνθρωποις ήρεσκον, Χριστού δούλος ουκ αν ήμην»** (Γαλ.1,10). Για το λόγο αυτό ο Παύλος στο σημερινό ανάγνωσμα ορίζει τι θα αρέσουμε στους άλλους: **«Έκαστος ημών τω πλησίον αρεσκέτω εις το αγαθόν προς οικοδομήν»** (Ρωμ.15,2). Το αγαθό και η οικοδομή είναι τα δυο κριτήρια της διακονίας μας.

Τύπος και υπογραμμός στο θέμα αυτό, όπως και σε κάθε άλλο θέμα της πνευματικής μας πορείας είναι ο Χριστός. Αυτόν προβάλλει σαν

υπόδειγμα ο Παύλος: «και γαρ ο Χριστός ουχ'εαυτώ ήρεσεν, αλλά καθώς γέγραπται , οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επίεμέ» (Ρωμ.15,3). Το «ο Χριστός ουχ'εαυτώ ήρεσεν» τι σημαίνει; Ότι συνέβησαν στο Χριστό πράγματα που δεν αρμόζουν στην αναμαρτησία Του. Όλοι οι ονειδισμοί του Θεού μαζεύτηκαν πάνω στο πρόσωπο του Χριστού. Ο Σταυρός του Χριστού είναι ο δέκτης όλων των αμαρτιών των ανθρώπων. Όλες οι αμαρτίες των ανθρώπων είναι ονειδισμοί και ύβρεις κατά του Θεού. Τις συγκέντρωσε όλες τις αμαρτίες πάνω Του ο Χριστός για να τις εξαλείψει.

Οι ονειδισμοί που θα υποστούμε εξ αιτίας της αγάπης, είναι γραμμένοι και προφητευμένοι. Η Αγία Γραφή είναι γεμάτη από παραδείγματα αγών, υποδείγματα αγάπης, που δούλεψαν στην αγάπη, που μαρτύρησαν για την αγάπη. Τη Γραφή προβάλλει ο Παύλος σαν βιβλίο υπομονής και παράκλησης: «Όσα γαρ προεγράφη, εις την ημετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ίνα δια της υπομονής και της παρακλήσεως των γραφών την ελπίδα έχομεν» (Ρωμ.15,4) Υ να γνωρίζουμε, ότι και άλλοι πριν από μάς έδωσαν τη μαρτυρία τους, σήκωσαν το σταυρό τους, έδειξαν συγκατάβαση και βοήθησαν τους άλλους, αυτό είναι «**παρακλήσεις**». Χαρίζει υπομονή ο Χριστός. Δίνει παράκληση, παραμυθία και ενίσχυση. Έχει μόνιμη δύναμη στην Εκκλησία Του, τον Κύριο Παράκλητο, το Άγιο Πνεύμα. Είναι δύσκολο όντως πράγμα η συνοχή των πιστών μέσα στην Εκκλησία. Ο συγκερασμός των απόψεων, ο αλληλοσεβασμός. Γι'αυτό εύχεται ο Παύλος: « **Ο δε Θεός της υπομονής και της παρακλήσεως δώη ημίν το αυτό φρονείν εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν**» (Ρωμ.15,5). Μακάρι, εύχεται ο Παύλος να σας δώσει ο Θεός φρόνηση , ώστε να φρονείτε μεταξύ σας τα ίδια, αλλά αυτή η συμφωνία να είναι πάντοτε « **κατά Χριστόν Ιησούν**».

Η προσθήκη της φράσης « **κατά Χριστόν Ιησούν**» σημαίνει « **ότι αρέσει στον Χριστόν**». Το φρόνημα του Χριστού γίνεται κοινό φρόνημα των πιστών. Η κοινότητα φρονήματος οδηγεί στην κοινή δοξολογία του Θεού, όχι με ένα στόμα, αλλά και με μια ψυχή και μια καρδιά. Είναι αυτό που παρακαλούμε το Θεό κατά τη Θεία Λειτουργία: «**και δος ημίν εν ενί στόματι και μια καρδιά δοξάζειν και ανυμνείν το πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομά σου...**». Είναι η δοξολογική αναφορά της ενότητας και αγάπης του εκκλησιαστικού σώματος προς το τριαδικό Θεό. Έτσι εκφράζεται το

«ομοθυμαδόν», στοιχείο της κοινωνικής ζωής των χριστιανών από την αρχή της ζωής της Εκκλησίας μέσα στον κόσμο: **«ίνα ομοθυμαδόν εν ενί στόματι δοξάζητε τον Θεόν και πατέρα και του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»** (Ρωμ. 15,6). Καταδεκτικότητα και αδελφικό αγκάλιασμα, θα έλεγα, του ενός προς τον άλλο. Κάτι βέβαια που δεν μπορεί να γίνει, αν δε γκρεμιστούν όλα τα μεσότοιχα, που μας χωρίζουν. Κοινωνικές, δηλαδή, διακρίσεις, προσωπικές αντιθέσεις, διαφορά αντιλήψεων, ιδεολογικές διαφορές κλπ. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οικοδομείται η κοινωνία των πιστών στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία.

Το πρόβλημα των κοσμικών κοινωνιών είναι, ότι ο κόσμος θέλει να δημιουργήσει μια κοινωνία με βάση τα ιδεολογικά και κοινωνικά συστήματά του. Εμείς ως ορθόδοξοι χριστιανοί δεν έχουμε αυτή την αγωνία, καλούμαστε να ενταχθούμε στη Θεόδοτη κοινωνία του Σώματος του Χριστού, στην κοινωνία « των τέκνων του Θεού ». Να πάρουμε, δηλαδή, τη θέση που μας εξασφάλισε ο Χριστός με τη σάρκωσή Του. Για την ομόνοια και την ένωση των πιστών, που ανήκουν στο σώμα της Εκκλησίας, φέρνει σαν παράδειγμα ο Παύλος. Ο Χριστός όχι απλά μας αγάπησε, αλλά μας προσέλαβε. Η **πρόσληψη** είναι μια εικόνα του Παύλου για την ένωση της θείας και ανθρώπινης φύσης εν Χριστώ Ιησού. Η ανθρώπινη φύση του Χριστού ονομάζεται **πρόσλημμα**. Πήρε κάτι που δεν είχε. Και αυτή η λήψη είναι πρόσληψη. Πάνω Του έλαβε όλους τους ανθρώπους. Η πρόσληψη, δηλαδή, η ενανθρώπιση, είναι για το Θεό Λόγο μια μετάληψη. Μετέλαβε της ανθρώπινης φύσης, της σάρκας, για να μεταδώσει ύστερα σε μάς θεωμένη αυτή τη σάρκα.

Τη θεία πρόσληψη έχει σαν πρότυπο αγάπης ο Παύλος και γι' αυτό μας λέγει: **«Διό προσλαμβάνεσθε αλλήλους, καθώς ο Χριστός προσελάβετο ημάς εις δόξαν Θεού»** (Ρωμ.15,7). Η δική Του πρόσληψη είναι « κατ'ουσίαν ». Μάς πήρε αληθινά πάνω Του. Η δική μας **πρόσληψη** είναι ηθική και πνευματική. Όταν προσλαμβάνουμε τον άλλο, προσλαμβάνουμε τον αδελφόν μας. Ας φορτωθούμε τα προβλήματα και τις ανάγκες των άλλων. Ας υιοθετήσουμε τις αγωνίες τους. Έτσι μόνο θα ελπίζουμε να μάς προσλάβει ο Χριστός στη βασιλεία Του. **ΑΜΗΝ**.